

1

Aubrey

HET ALIBI
ZATERDAG 10 OKTOBER

Er is maar een enkel knikje voor nodig en de barkeeper reikt al naar de fles gin. In de drie kwartier dat ik op deze barkruk zit, is het geleidelijk aan drukker geworden, en goddank was het relatief leeg toen ik binnenkwam. Deze oude houten vloerplanken ademen echt de oude honkytonksfeer, maar ze gingen me zowat te lijf toen ik hier naar binnen liep. Ik kegelde bijna een ober met een blad vol glazen omver, samen met een stel gasten, die ik het niet kwalijk kon nemen dat ze te dichtbij stonden toen ik met een van mijn acht centimeter hoge hakken bleef hangen in een spleet. Er zijn een paar dingen die ik ga missen na deze dag, maar deze hakken horen daar niet bij.

De tweede negroni van de avond wordt voor mijn neus gezet. ‘Wil je iets te eten bestellen?’

Ik werp een blik op het naamkaartje van de barkeeper en zeg: ‘Nee, dank je, Ray. Vanavond beperk ik me tot drinken.’

Hij loopt naar de koeling en haalt er twee flesjes licht bier uit voor het meisje dat zich tussen mijn kruk en die naast me heeft gewrongen. Ik zet me schrap voor de eerste slok. Zonder mijn gezicht te vertrekken lukt het me een hoeveelheid ter grootte van een vingerhoedje naar binnen te werken. Ik ga vooruit.

‘Ik heb hem toch wel goed gemixt?’

Ray vergeet de twee flesjes bier in zijn hand en schenkt mij zijn

volle aandacht. Misschien zie ik er toch niet zo beheerst uit als ik dacht.

Hij reageerde verbaasd toen ik mijn eerste cocktail bestelde. Het publiek hier lijkt me ook meer de voorkeur te geven aan kant-en-klare drankjes en shotjes als ze sterkedrank bestellen.

‘Ja, hij is precies goed.’ En de cocktail is ook exact zo gemixt als het moet. Het is niet zijn schuld dat ik een hekel heb aan gin. Ik pak het glas en neem een flinke slok in de hoop dat ik daarna niet naar de wc hoeft te strompelen om over te geven.

Hij lijkt tevreden en keert zich weer naar het meisje om haar de twee flesjes bier te geven in ruil voor een paar gekreukelde dollarbiljetten.

Als ik op mijn telefoonscherm tik, zie ik dat het nog maar zeven minuten geleden is dat ik de vorige keer keek. Ik moet nog minstens een uur blijven. Kon ik mijn drankje maar wat heen en weer schuiven zoals je eten over je bord schuift als je er geen zin in hebt, maar ik wil Ray niet voor het hoofd stoten.

Het stel rechts van me laat een paar dollar achter op de bar en vertrekt dan, maar de kruk naast me blijft maar een paar seconden onbezet.

‘Een Miller Lite,’ zegt de man als Ray hem vraagt wat hij wil drinken.

Zodra het glas voor hem staat, neemt hij een grote slok. ‘Wat een klottedag,’ mompelt hij binnensmonds, waarna hij met zijn hand over zijn gezicht strijkt.

God, wat ken ik dat gevoel. Ik zou precies hetzelfde kunnen zeggen over de dag die achter me ligt. Wat er zwaar was aan de mijne, weet ik, maar ik hou mijn mond en vraag hem niet naar de zijne. Ik herinner mezelf eraan dat ik hier niet zit om flauwekulgesprekken met onbekenden te voeren, hoe graag ik ook zou willen dat deze avond snel voorbij was.

De man draait zich naar me om alsof hij daartoe is aangespoord door de vragen die aan mijn samengeperste lippen proberen te ontsnappen. Hij laat zijn blik over me heen glijden en ik haal

mijn hand van de bar en verberg die in mijn schoot voordat hij de platina ring met de behoorlijk grote diamant aan mijn linker-ringvinger kan zien.

In plaats van na te denken over het waarom van die reactie, draai ik me om op mijn kruk. Met mijn rug naar de bar neem ik het schouwspel voor me in me op. Het toch al spaarzame licht wordt getemperd door rook, waardoor alles er wat schimmig uitziet.

Het duurt maar een paar seconden voordat hij mijn voorbeeld volgt. De afstand tussen ons is minstens een halve meter, maar het voelt merkwaardig intiem om zo naast hem te zitten.

Omdat ik dringend behoefte heb aan afleiding om de resterende tijd door te komen, buig ik me naar hem toe en vraag: 'Heb je deze band vaker gehoord?'

Het licht van de spots wordt weerkaatst in de drie instrumenten op het kleine podium in de hoek van de bar. Net nadat ik was binnengekomen, was de band klaar met het installeren van hun apparatuur, waarna de leden naar het uiteinde van de bar slenterden, waar ze zich nu laten inpalmen door een stel jonge vrouwen die deel uitmaken van een vrijgezellenfeestje. Als ik het zo bekijk, ziet het er niet naar uit dat er binnen afzienbare tijd livemuziek zal zijn.

'Nee, ik ken ze niet.' Zijn stem klinkt warm en laag. Hij knikt naar de drie pooltafels aan de andere kant van de ruimte. 'De meeste mensen komen hier niet voor de band, maar om te poolen en wat te drinken.' Op de randen van de pooltafels liggen de stapeltjes kwartjes al klaar voor de volgende uitdagers. Het lijkt erop dat je er vroeg bij moet zijn als je kans wilt maken om hier te spelen. 'Gary, de eigenaar, heeft een slechte muzieksmaak, dus je moet geen al te hoge verwachtingen hebben,' voegt hij eraan toe.

Ik werp steelse blikken op de onbekende naast me terwijl die naar het spel op de dichtstbijzijnde tafel kijkt. Hij lijkt van mijn leeftijd, dus ik schat dat hij achter in de twintig is. Hij is knap, maar lijkt heel benaderbaar, wat de best mogelijke combinatie is. Aan zijn gebruide gezicht en ruwe handen kan ik zien dat hij geen kantoorbaan heeft, maar uit zijn gestreken buttondownoverhemd

maak ik op dat hij er graag goed uitziet in zijn vrije tijd. Geen trouwring. Mooi horloge. Alles bij elkaar een aantrekkelijk geheel.

Hij kijkt naar mijn drankje. Het glas is nog bijna vol, maar de inhoud ziet er behoorlijk aangelengd uit nu het ijs is gesmolten. Het servetje onder het glas is doorweekt geraakt door de condens.

‘Wil je iets anders drinken?’ Hij draait zich naar me toe en ik doe hetzelfde, tot we bijna tegenover elkaar zitten.

‘Ik kan nu niets anders bestellen,’ zeg ik schouderophalend.

Hij kijkt me met een schuin hoofd aan. ‘Maar ik kan wel iets anders voor je bestellen.’ Het is geen vraag.

Ik kijk naar het flesje in zijn hand.

Hij houdt zijn fles bier omhoog en steekt twee vingers op. Ik durf Ray niet aan te kijken als hij een fles voor me neerzet. Pas als hij een andere klant bedient, schuif ik de cocktail opzij en pak het flesje bier. Maar voor ik een slokje kan nemen, klinkt de man met zijn fles tegen de mijne. ‘Ik hoop dat je dit lekkerder vindt.’

Ik ben nog nooit zo blij geweest dat ik een smaak uit mijn mond kan spoelen. Nadat ik een flinke slok heb genomen, dep ik mijn lippen met een servetje. ‘Dank je wel.’

Hij blijft mijn blik vasthouden terwijl ik in gedachten blijf herhalen: *Daarvoor ben je niet hier!* Ik zou niet met een onbekende moeten praten, deze onbekende geen drankjes voor me moeten laten kopen.

‘Eigenlijk wilde ik zeggen: “Je komt niet van hier”, want ik ken hier iedereen, maar dat is de slechtste openingszin ooit.’

Ik schiet in de lach. ‘Ja, dat kun je beter niet zeggen,’ antwoord ik, hoewel hij het al heeft gedaan.

Nu zou ik over Ben moeten beginnen.

Maar ik ben het zat om het over Ben te hebben. Ben en zijn spraakmakende zaken. Ik ben het zat om te moeten uitleggen dat een vrouw zich gaat vervelen als haar man meer tijd op kantoor doorbrengt dan thuis. En zodra ik over Ben begin, zal de blik van deze man naar mijn nog steeds verstopte linkerhand gaan. Daarna zouden zijn ogen naar mijn diamanten oorbellen gaan en naar de

Chaneltas aan de rugleuning van mijn kruk, dan naar mijn perfect opgemaakte ogen en mijn lippenstift, die matcht met mijn jurk. Ik kan nu al voorspellen wat hij zal denken na zo'n snelle keuring: dat ik een verwend nest moet zijn.

Dus ik zal het niet over Ben hebben en ook niet over zijn veel-eisende cliënten en ingewikkelde rechtszaken.

De onbekende naast me stelt zich niet voor en ik doe dat ook niet. Misschien is er een vrouw die hij zou moeten noemen en geeft hij er ook de voorkeur aan om dat niet te doen. Misschien genieten we allebei van die paar minuten waarin we iemand anders kunnen zijn dan wie we verondersteld worden te zijn.

‘Wedden dat je hier niet iedereen kent?’

Zijn ogen lichten op. ‘Stel me maar op de proef.’

Ik draai me op mijn kruk weer naar het publiek en hij doet hetzelfde. Ik laat mijn blik door de bar gaan en die blijft hangen op een man van middelbare leeftijd in een vale spijkerbroek en een zwart leren motorvest met patches. Alleen dat vest. Hij draagt er niets onder. Op zich geen slechte outfit, maar ik ben van mening dat je dan gespierde armen moet hebben, en die heeft hij helaas niet. Ik buig me wat meer voorover en probeer mijn doel onopvallend aan te wijzen. ‘Hoe heet die man daar, en vertel me eens een interessant detail over hem.’

De ruimte tussen ons krimpt zelfs nog meer. Hij lacht als hij ziet wie ik bedoel. ‘Ha. We beginnen met een makkelijke. Dat is Kenny Hudson. Hij is de manager van de bakkerij in Commerce Street. Jij denkt natuurlijk dat de Harley op de parkeerplaats van hem is, maar in werkelijkheid is hij hier in een beige Corolla gekomen. Dat vest heeft hij gekocht op eBay. Toen hij zich daarin voor het eerst hier vertoonde, werd hij door een paar kerels belachelijk gemaakt. Hij heeft wraak genomen door de week daarop de appelkruimeltaart uit het assortiment te halen. Daarna heeft niemand meer commentaar gehad.’

Het begon ergens halverwege zijn beschrijving van Kenny, en nu kan ik niet meer ophouden met lachen. ‘Ik geloof je niet.’

Hij haalt een schouder op. 'Het is een verdomd lekkere appel-taart.' Zijn gezicht is nu vlakbij en zijn ene mondhoek krult omhoog. Een aanbiddelijk grijnsje. 'Misschien ben je daarom in deze stad? Voor Kenny's wereldberoemde appelkruimeltaart?'

Ik merk dat ik de glimlach niet meer van mijn gezicht krijg. Deze man is akelig charmant. 'Oké. Nog eentje dan.' Opnieuw laat ik mijn blik door de bar gaan. 'Wat weet je van de vrouw die tegen de jukebox geleund staat?' Ze hangt met haar rug tegen het apparaat en scrolt onophoudelijk op haar telefoon, waardoor ze niets of niemand lijkt te zien.

'O, dat is een heel triest verhaal,' zegt hij. 'Dat is Frieda von Samsung.'

Bijna spuug ik mijn bier uit. 'Zei je nou Frieda von Samsung?'

'Ja, zij is de vermiste erfgename van het Samsung-imperium. Maar diep in haar hart is ze een Applemeisje. Daarom is ze weggelopen en verstoppt ze zich hier om in alle rust met haar iPhone samen te kunnen zijn.' Hij buigt zich wat dichterbij me toe. 'Ben je hier om Frieda von Samsung te zoeken, zodat je de beloning kan opstrijken?'

Ik probeer nu zelfs niet meer om mijn lachen in te houden. 'Je hebt me door. Ik volg Frieda al vanaf het moment dat ze van huis wegliep.'

Terwijl we van persoon naar persoon gaan, vliegt het volgende halfuur voorbij, en elke beschrijving is weer absurder dan de voorgaande. Allemaal eindigen ze met zijn steeds vergezochtere verklaring voor mijn aanwezigheid hier.

De band is eindelijk begonnen met spelen en bij het tweede nummer is de dansvloer al halfvol, hoewel het de slechtste band is die ik ooit heb gehoord.

'Ik had best hoge verwachtingen van deze band, maar Gary's muzieksmaak lijkt er niet beter op te zijn geworden,' zegt hij met een hoofdbeweging naar de band op het podium.

'O, dat vind ik heel erg om te horen,' zeg ik met licht gefronste wenkbrauwen. 'Ik ben hun manager. Cheese Freedom is een veel-

belovende band. Ik doe er alles aan om van hen de nieuwe One Direction te maken.'

Heel even is hij van zijn stuk gebracht, dan plooit zijn mond zich in een glimlach, en ik moet toegeven dat hij niet alleen charmant is, maar ook woest aantrekkelijk.

'Eigen schuld dat je nu met me moet dansen terwijl Cheese Freedom dit Tom Pettynummer verpest.'

Voordat ik de tijd heb om na te denken over zijn verzoek, licht mijn scherm op. Het is de wekker die ik eerder heb ingesteld, en die me eraan herinnert dat mijn werk er nog niet op zit. Ik veeg het bericht weg en schakel de wekker uit. Dan geef ik Ray het universele seintje dat een verzoek om de rekening inhoudt.

'Ga je al?' vraagt de man als we weer allebei met onze rug naar de pooltafels zitten.

'Ja, sorry.' Het was leuk om de tijd te kunnen doden met flirten, maar ik moet weg.

Ray brengt me de rekening en ik geef hem mijn creditcard zonder naar het bedrag te kijken. Als hij terugkomt, krabbel ik een ruime fooi op het bewijsje en zet mijn handtekening.

Als ik me van de barkruk laat glijden doe ik een schietgebedje dat ik mijn enkel niet verzwik en met enige waardigheid het café kan verlaten. Net als ik wil weglopen vraagt de man: 'Zal ik even met je meelopen?'

Nog voordat hij zijn vraag heeft afgemaakt, schud ik mijn hoofd. Ik kijk hem aan en zeg: 'Je weet niet hoe erg ik het nodig had om eens te lachen, dus bedankt.'

Met langzame, zekere passen loop ik naar de deur. Zodra ik buiten ben, trek ik mijn hakken uit en ren naar de auto.

Eenmaal ingestapt start ik de motor en kijk naar het klokje op het dashboard terwijl ik op de parkeerplaats blijf staan. Een passerend stelletje struikelt tegen het portier aan de passagierskant, waarvan ik zo schrik dat ik een gillette slaak. De man drukt de vrouw tegen het raampje en schuift haar shirt omhoog. Dat dit nou net nu gebeurt. Ik tik hard tegen het glas en laat hen net zo schrikken

als zij mij hebben laten schrikken. Ze bukken zich allebei, kijken naar binnen en zwaaien beschonken naar me, waarna ze op zoek gaan naar een andere plek om hun vrijpartij voort te zetten.

Het was niet zo'n goed idee om hier iets te gaan drinken. Ik zet de auto in de rijstand. Dit zal niet lang meer mijn probleem zijn.

2

Aubrey

HET ALIBI

ZATERDAG 10 OKTOBER

Op dit tijdstip duurt de rit naar het benzinestation niet lang. Ik stop bij dezelfde pomp waar ik twaalf uur geleden ben gestopt toen ik de stad in reed. De mist die over de stad is neergedaald dempt het neonlicht van het afdak boven de benzinepompen en geeft de avond een spookachtige atmosfeer. Mijn verblijf in de Chantilly vormde een prettige afleiding, maar de onrust die ik het grootste deel van de dag voelde, is terug. Ik pak de plastic zak die op de passagiersstoel ligt, stop de telefoon erin en stap dan uit.

Het is drukker dan ik had verwacht voor dit tijdstip in een stadje zo groot als dit. Doordat het zicht slecht is, verschijnen en verdwijnen onbekenden als schimmen in de duisternis.

Wanneer ik de winkel binnenga bezorgt het heldere licht van de tl-buizen me een schok en ik knijp mijn ogen samen terwijl ik naar het damestoilet loop.

Ik moet haar voor zijn.

Als ik het plastic toiletbrildekje op het deksel heb gelegd, trek ik een paar keer aan de hendel van de handdoekdispenser tot ik vijf of zes vellen papier heb. Voorzichtig leg ik ze in een klein vierkant op de grond, groot genoeg om op te staan, zodat mijn blote voeten niet in aanraking komen met de vieze vloer.

Het kost nogal wat gebalanceer om de jurk en de naaldhak-

ken te verwisselen voor een bedrukt T-shirt, een joggingbroek en teenslipppers, maar het lukt me zonder dat ik van mijn papieren eilandje hoeft te stappen.

Ik haal mijn hand nog een keer door het lange lichtbruine haar voordat ik de pruik en het netje van mijn hoofd trek en mijn eigen donkere, bijna zwarte haar op mijn schouders valt. De jurk, schoenen en de pruik gaan terug in de zak. Net als alles is opgeborgen, wordt er zacht op de deur geklopt.

Ik open hem behoedzaam en kijk om het hoekje.

Daar is ze. Camille Bayliss.

Het wc-hokje is krap, maar het lukt ons om er samen in te passen.

Dan stel ik de vraag die al de hele dag op mijn lippen brandt: 'Hoe ging het?'

'Niet zoals we hoopten.'

Met een schuin hoofd kijk ik haar aan. 'Als het niet ging zoals we hoopten, hoe ging het dan wel?'

Ze perst haar lippen op elkaar en denkt na over haar antwoord. 'Het is me niet gelukt.'

Voordat ik kan doorvragen, zegt ze: 'En hoe ging het bij jou? Nog problemen gehad?'

'Bij mij is alles goed gegaan.' Ik wacht even en vraag dan: 'Heb je niets gevonden?'

Ze schudt haar hoofd, maar verontschuldigt zich niet en legt ook niets uit.

Er is zoveel waarover we onze mond houden, en dat weten we allebei.

Ik wip van de ene voet op de andere. Deze ruimte is te klein voor dit gesprek. 'Wat nu?'

Camille haalt diep adem. 'We proberen het nog een keer. We hoeven alleen maar te bedenken wanneer.'

Ze liegt. Ik zie het aan haar gezicht. Er is vandaag iets veranderd voor haar en ik wou dat ik wist wat dat was.

'Alsjeblieft,' zeg ik, en ik hou haar de plastic zak en de tas voor. Ik heb geen enkele behoefte om de jurk en de schoenen te houden,

ook al weet ik zeker dat zij de kleren niet terug wil. Ze neemt ze allebei aan en houdt dan haar rechterhand op, maar ik weet niet wat ze nog meer van me wil.

‘De ringen.’

Zodra ze het zegt, voel ik hun gewicht aan mijn vinger. ‘O ja, die zou ik bijna vergeten.’ Ik doe ze af en dat gaat verrassend makkelijk als ik bedenk hoe gevangen ik me erdoor voelde. Het eerst laat ik de verlovingsring in haar uitgestrekte hand vallen, daarna de gladde trouwring. Een paar seconden blijft haar blik er nerveus op rusten, dan schuift ze de ringen aan haar vinger.

‘Telefoon en sleutels?’ vraagt ze.

‘De sleutels zitten in de handtas, de telefoon in de plastic zak.’ Ik wil hier weg. Maar ik wil ook dat ze denkt dat we nog in hetzelfde team zitten, ook al is dat allang niet meer zo.

‘Je bent geëindigd in een bar die de Chantilly heet in plaats van in het café dat ik had uitgezocht?’ merkt Camille op alsof het een vraag is, maar dat is het niet.

In een flits zie ik het glimlachende gezicht van de mysterieuze man voor me, maar ik duw het beeld net zo snel weer weg. ‘Ja, ik dacht dat het niet veel uitmaakte waar ik iets ging drinken.’ Ik klem mijn kaken op elkaar om te voorkomen dat ik me ga verontschuldigen voor de verandering in het plan.

Ze kijkt me een paar tellen aan en knikt dan. ‘Natuurlijk, geen probleem. Het viel me op dat je een paar keer een omweg hebt gemaakt. Weet je zeker dat alles volgens plan is gegaan?’

Nu is het mijn beurt om te liegen. ‘Ja. Ik raakte een paar keer de weg kwijt. Ik ging ervan uit dat het niet erg was, zolang ik maar in St. Francisville bleef.’

Camille klemt haar handtas tegen haar borst. Ze wil hier net zo graag weg als ik. ‘De sleutel van de andere auto zit in het contact. Ga naar huis, dan neem ik over een paar dagen contact op zodat we een nieuw plan kunnen maken.’

Ze glipt de wc uit en ik wacht een paar minuten voor ik hetzelfde doe.

Tegen de tijd dat ik op de parkeerplaats ben, is Camille allang vertrokken in de Range Rover, maar de oude Honda waarin ik vanuit Baton Rouge hiernaartoe ben gereden staat op mij te wachten.

Ons plan was om een duidelijk en ondubbelzinnig digitaal spoor uit te zetten, dat begon om twaalf uur 's middags en eindigde vlak voor middernacht. Elk onderdeel was van tevoren uitgedacht.

Maar dat zorgvuldig opgezette tafereel vertelde niet mijn verhaal. Het zou het verhaal vertellen van Camille Bayliss, echtgenote van Benjamin Bayliss.

Voor Camille was het noodzakelijk dat ze een poos haar gang kon gaan zonder een digitaal spoor achter te laten en in de gaten te worden gehouden door haar man. Ben verborg al jarenlang een kwalijk geheim, dat haar en mij parten speelde, en het was onmogelijk om daar bewijs voor te vinden als hij, zoals hij geneigd was, elke stap die zij zette zou volgen.

Dus zou hij in plaats daarvan elke stap die ik zette in de gaten houden.

Ben zou de precieze locatie van Camilles telefoon en die van de Range Rover kunnen zien dankzij een handige tracker. En omdat Camille nou eenmaal Camille is, zullen er talloze aankopen zijn, wat resulteert in bankafschriften die overeenkomen met het pak creditcardkwitanties onder in haar Chaneltas.

En dat is wat er in grote lijnen is gebeurd.

Ik weet niet wat het nieuwe plan zal inhouden, maar ze kan hoog of laag springen, ik doe deze wisseltruc niet nog een keer. Er is een periode geweest dat ik haar meer nodig had dan zij mij, maar die is voorbij.

Vandaag heb ik de tijd waarin ik me als haar voordeed gebruikt om daarvoor te zorgen. De afstand naar mijn huis is niet lang, maar het voelt alsof de rit twee keer zo lang duurt als anders. Ik zet de Honda op een parkeerplaats in de buurt van het centrum, dezelfde plek waar ik hem vanochtend heb opgepikt. Ik aarzel om de sleutel achter te laten onder de mat. De auto is dan misschien wel ouder dan ik, maar dat wil niet zeggen dat niemand hem zal

stelen. Ik volg echter Camilles instructie op.

Het is ook niet langer mijn probleem.

Niets van wat er in de Range Rover lag, was van mij, en ook in de Honda is niets van mij.

Het is maar een klein eindje lopen door de hoofdstraat naar mijn buurt. Na in designerkleding in een dure auto te hebben rondgereden en een creditcard te hebben gebruikt waar waarschijnlijk geen limiet op zit, komt de werkelijkheid ineens harder aan als ik mijn straat in loop. Het is best een fatsoenlijke plek om te wonen, maar heel wat anders dan de begerenswaardige dure wijken aan de rand van de stad.

Ik heb het gevoel dat elke stap die ik zet meer energie vraagt dan ik heb. De afgelopen twaalf uur hebben me gesloopt. Het almaar nadenken over hoe me te gedragen zoals Camille geacht wordt zich te gedragen en te verbergen wie ikzelf ben, heeft me mentaal uitgeput.

Maar horen dat ze zelf geen succes had gehad, maakt het de moeite waard. Deze dag mag dan voor haar een mislukking zijn geweest, voor mij is dat niet het geval.

Naarmate ik dichterbij mijn huis kom, ga ik langzamer lopen. De afgelopen paar weken zijn een emotionele achtbaan geweest en dat breekt me nu op.

Camille zal inmiddels waarschijnlijk terug zijn in haar hotel en diep in slaap, terwijl ik me voortsleep over mijn oprit. Het heldere licht van de volle maan zorgt voor een diepe schaduw aan de voorkant van ons huis, waardoor de voortuin in duisternis is gehuld. Het is zo stil dat ik het gebouw, dat te oud is om zoveel mensen onderdak te bieden, bijna kan horen kraken en steunen. Ooit heeft er een gezin in gewoond, maar daarna is het opgedeeld in vier aparte eenheden. Het is slechts een kwestie van tijd voordat het uit zijn voegen barst.

Eigenlijk is dit een soort pension waaruit nooit iemand vertrekt. Oorspronkelijk was het huis zo ingedeeld om huurders aan te trekken die voor korte tijd een plek nodig hadden. Mensen die waren

blijven steken tussen hun verleden en hun toekomst.

Ik heb mijn vrouw verlaten, maar we zijn nog niet gescheiden.

Ik ben ontslagen en heb nog geen nieuwe baan gevonden.

Het gevaarlijke daaraan is het woordje ‘nog’. Het staat voor de hoop dat het wonen op een plek als deze slechts tijdelijk is en dat een positieve wending in het leven eraan zit te komen.

En om die positieve wending in het leven te bewerkstelligen zijn mensen tot veel in staat, net zoals ik vandaag.

Ik ben jaren geleden hiernaartoe verhuisd omdat deze plek het enige was wat ik me kon veroorloven. Ik heb alleen nog niet genoeg geld gespaard om te kunnen verhuizen. Nóg niet. Ik ben er vrij zeker van dat iedereen die hier woont iets dergelijks zal zeggen.

Dit is geen thuis voor altijd, maar op de een of andere manier is het dat wel geworden.

Mijn gedeelte heeft een eigen ingang aan de achterkant van het huis, maar als ik zie dat het licht in de keuken brandt, loop ik daarnaartoe.

Ik leg mijn hand op de knop en duw de deur open.

Vanaf de kale houten keukentafel kijkt een stel gezichten me aan. Iedereen is er.

‘Is het gelukt?’ vraag ik.

Deacon schudt zijn hoofd. ‘Nee, hij is nog steeds hier,’ zegt hij.

‘Oké, dan gaan we over op plan B.’

3

Hank

NA HET ALIBI
ZONDAG 11 OKTOBER

Met gierende banden neem ik de bocht. Ik rij harder dan ik zou moeten op een zondagochtend in een woonwijk, want er spelen vast kinderen buiten, maar ik ben in paniek. De hemel is vandaag helderblauw en het is zo'n dag waarop je elk excuus aangrijpt om naar buiten te kunnen gaan. Mensen wassen hun auto op de oprit, wieden onkruid, en er is een limonadekraampje opgezet, hoewel het al ver in oktober is.

Maar dit is de stilte voor de storm. De buurtbewoners die ik passeer zijn zich er niet van bewust dat hun rust verstoord zal worden.

Precies zoals er niets van mijn kalmte overbleef na dat paniekerige telefoontje van zeven minuten geleden.

Ik minder net genoeg vaart om niet op twee wielen de bocht om te gaan en rij de oprit op.

Met piepende remmen komt mijn pick-up tot stilstand en ik zie dat Camille op de afgesproken plek op me staat te wachten. Het lijkt erop dat ik maar een paar minuten heb om haar onder vier ogen te spreken, wat bij lange na niet genoeg zal zijn.

Ze zit op een trede van de stenen trap die naar de enorme houten voordeuren van haar huis leiden. Ze heeft haar armen om haar benen geslagen en in het licht van de ochtendzon is duidelijk te zien hoe bleek ze is.

Binnen een paar seconden sta ik voor haar en laat me op mijn hurken zakken.

‘Hank...’ Als ze mijn naam noemt breekt haar stem.

Op haar wangen zijn sporen van uitgelopen mascara te zien en ze snottert. Ze wendt haar hoofd af en veegt haar tranen weg met de manchet van haar blouse, wat alleen maar een nieuwe stortvloed tot gevolg heeft.

‘Is er nog iemand hier?’ Ik knik naar de niet te missen, enorm uit de toon vallende rode Mustang uit 1970 op de extra parkeerplek naast de garage.

Ze kijkt over haar schouder naar de auto en verstijft. ‘Nee. Die... stond er al. Er is hier verder niemand.’

Haar antwoord roept alleen maar meer vragen op, maar die bewaar ik voor later. ‘Wacht hier, dan ga ik binnen kijken.’

Ze grijpt me bij mijn arm, haar ogen groot van schrik. ‘Nee... niet naar binnen gaan...’

Ik pak haar hand en geef er een kneepje in. ‘Ik ben zo terug.’ Ik druk de deurkruk met mijn elleboog naar beneden en open de zware deur met mijn schouder.

Het eerste wat me opvalt is de geur. Mijn keel knijpt dicht als ik mijn shirt over mijn neus trek. Het tafereel voor me is overweldigend. Het is echt zo erg als ze me heeft verteld. Ik zet een stap en dan nog een, maar op de drempel van de werkkamer, die grenst aan de hal, blijf ik staan.

Ben ligt op de vloer en aan zijn paarsgrijze gelaatskleur is te zien dat hij al een tijdje dood moet zijn.

Kijken naar wat er gebeurt met een lichaam in deze toestand is niet makkelijk. Ook al weet ik dat er niets meer voor Ben gedaan kan worden, toch doe ik een stap dichterbij. Het bloed lijkt uit een wond in zijn borst te zijn gelopen, waardoor het kleed waarop hij ligt is doorweekt, maar zonder hem aan te raken is het niet mogelijk om te zien of een kogel of een mes of iets anders de schade heeft veroorzaakt.

Ik word overmand door verdriet, maar dat verdring ik en be-

waar ik voor later, want Camille staat op het punt van instorten en de politie is in aantocht.

Met moeite kan ik mijn blik van hem losmaken, maar ik moet de tijd die ik heb zo goed mogelijk benutten. Als de politie er eenmaal is, zal ik niet meer naar binnen mogen. Ik kijk de kamer rond en laat alles op me inwerken om een zo objectief mogelijk beeld van de situatie te krijgen.

Bens bureau is een groot en barok meubelstuk, het middelpunt van de kamer, en hij ligt ernaast op de vloer. Ik probeer me voor te stellen hoe hij naar die plek is gelopen, stel me hem voor in deze kamer, in levenden lijve. Zijn bureaustoel is naar achteren geschoven, dus hij heeft daar waarschijnlijk gezeten, is opgestaan en om de rechterkant van het bureau heen gelopen, waardoor de stoel naar rechts is gedraaid. Maar veel verder is hij niet gekomen.

Voor het bureau staan twee kleinere stoelen voor bezoekers, en de stoel het dichtst bij Ben ligt op zijn kant. Heeft daar iemand gezeten die de stoel heeft omgegooid in de haast om bij Ben te komen? Afgezien daarvan lijkt de rest van zijn werkkamer onaangeraakt en lijkt alles op zijn plek te staan, maar op zijn bureau zie ik verschillende cliëntendossiers liggen. Ben mag dan zijn overleden, zijn cliënten hebben nog steeds recht op geheimhoudingsplicht. Zelfs op een plaats delict is het de politie niet toegestaan om dat soort informatie in te kijken. Ik neem me voor om dat te regelen als ze hier zijn. Achter Bens bureau, tegen de muur, staat een laag kastje met daarop zijn geopende laptop, maar het scherm is donker. De boekenplanken aan de achterste wand zien er normaal uit en de deurtjes van de kast die hij als bar gebruikt staan open. De kristallen karaf met, zo weet ik uit eigen ervaring, een van de beste bourbons die ik ooit heb geproefd, staat niet op de gebruikelijke plek, maar is iets naar voren geschoven. Ik kijk naar het bureau en zoek het glas waarin hij de drank moet hebben geschonken, maar zie het niet. Ik doe een stap verder de kamer in en zie het glas dan links achter het bureau op zijn kant liggen. Het is nog heel.